

Trošku doufám, že si nechceš číst další knihu o tom, jak mít doma všechno perfektní. Chceš něco, co bude víc připomínat život. Tato kniha vychází z mé vlastní potřeby, proto jsem ji začala psát. Tuším, že v tom nejsem sama.

Na internetu se často dělají hranice mezi designem a životem. Buď zvolíš funkčnost, nebo design. Říkám si: A k čemu ta designová věc slouží, když není funkční? Má potěšit oko? Někomu ohromit? A proč vlastně? Proč se mnohdy až zoufale snažíme na někoho zapůsobit tím, že koupíme nějaký brand, značku, a pak se chvástáme? Tím nechci říct, že designové kousky jsou špatné. Většinou nejsou. Ale pokud zvolíme designový kousek, který nám nijak neslouží, a ještě nám doma překáží nebo nám ztěžuje či komplikuje život, myslím si, že to není správná volba. Každá věc má mít své místo. A pokud tobě daná věc neslouží ani tě neobohacuje a máš ji vlastně jen proto, aby někdo řekl „wow“, tak pryč s ní.

Za mě by ti totiž žádná věc, kterou si do svého bydlení pořídíš, neměla ztěžovat nebo komplikovat život. Proč si pořizovat věci, které ti budou hrát na nervy? Pokusím se o přirovnání. Designová nefunkční věc/předmět je jako střevíc s vysokým podpatkem. Jasně, vypadá dobře, ale při chůzi jdu jako kachna, bojím se každé skulinky, kde by se mi mohl zaseknout podpatek, způsobím si několik puchýřů, minimálně desetkrát si málem vyvrtnu kotník a pak večer zjistím, jak moc mě bolí nohy a jsem unavená. Ale vypadala jsem dobře. Teda alespoň si to myslím.

Tohle u mě kdysi platilo. Má priorita byla vypadat dobře. Přesně tak, jako když na sebe koukám do zrcadla. Jenže to byla jen iluze zmražená v čase. Teď už jsem ve věku, kdy myslím na své zdraví a komfort. Vidím čas a pohyb v prostoru, ne jen pózu před

zrcadlem. Když si kupuji nové kalhoty, cvičně si v nich dřepnu, abych zjistila, zda mi nevylézá zadek. V novém triku se předkloním, zvednu ruce, abych zjistila, zda neukazuji více, než bych chtěla. Dívám se více na funkčnost než na vzhled. To neznamená, že funkční věci jsou škaredé. V dnešní době máme tolik skvělých možností a výběr je někdy až moc štědrý. **Chci, aby mi daná věc opravdu sloužila a obohacovala mě.**

Někde jsem četla, že člověk opravdu dospěje až po třicítce. Je pravda, že přibližně v tomto období jsem začala mnohem víc vyhledávat komfort a pohodlí. Ale je v pořádku říct, že každý to má jinak. Nedávno, když jsem čekala v autě u semaforu na zelenou, šla přes přechod pro chodce dáma v letech v botách na vysokých podpatcích. Hned bych si ji vyfotila, na fotce by vypadala hezky. Moc jí to slušelo. Nicméně já paní neviděla na fotce, nýbrž při chůzi po dlažebních kostkách ve městě, která vypadala opravdu komicky. A tak si říkám, kde je pomyslná hranice mezi hezkým a komickým? Opravdu potřebujeme mít doma designové kousky od umělců, jejichž jméno si nejsme schopni zapamatovat, jen abychom zapůsobili na lidi, kteří daného designéra ani neznají? Myslím si, že jsme se ztratili. Designu v bydlení jsme dali až moc abstraktní volnosti a postupně si tvoříme z domova místo pro výstavu uměleckých kousků. Žijeme v muzeu. Ale sami jsme se do něj uzavřeli. Mnohdy jen proto, abychom potěšili nebo zaujali ostatní.

Ano, jsem interiérová designérka. Víím, jak by měl prostor fungovat. **Ergonomicky, esteticky, energeticky.** Když přijdu do místnosti, rychle vnímám, co by se dalo vylepšit, kam dát světlo, kde ubrat dekorace a co už přetéká. Tohle je moje práce. A miluju ji.